

הפינה הירוקה

שיעור בהישרדות עירונית

לי יש סידור אחר: חנייה סודית אשר מטעמים ברורים לא אוכל לחשוף את מיקומה. גיליתי אותה בזכות חוסר קומוניקציה המובנה בין אגפי העיריה השונים. בהכירי את צפונות העירייה הנחתי שב־מכרו לצביעת המדרכות זכו שני קבלני צבע. אחד בצביעת הקטעים האדומים והשני בצביעת הכחולים. הגדרת הגבולות ביניהם לקתה בחסר, וכך נותרו ברחובות המרכזיים, בגבול בין שני הצבעים, קטעי מדרכה לא צבועים כלל.

לקטע כזה הפניתי את הרכב. החניה מהירה, ואני מצלם את רכבי בכל פעם, כדי שתהיה לי עדות מצולמת במידה שמישהו בעירייה יעלה על הטעות ויורה לצבוע את הקטע בטרם אשוב מתל אביב.

טוכיה ארז

חבר בתנועת כפר ורדים ירוק

התייעוד האחרון. לכל יורה מישהו מישהו לצבוע את הקטע בטרם אשוב

העיר וכל רחובותיה הראשונים שייש צבועים בפסי אדום לבן (שמשמעותם אין חנייה), וחלק בפסים כחול לבן, כלור מר חנייה בתשלום. הברירה היא להעשיר כדבעי את קופת העירייה, או להחנות בפאתי העיר, לצעוד כחצי שעה עם הפרודוקטים לצאצאים ולהגיע לרכבת עייף ומזיע.

קאית קטנה. לכן צריך לתכנן את הנסיעה בזהירות ובתחבולות. לשמחתי הגעתי לגיל בו מגיעה לי הנחת אזרח ותיק ברכבת, והיא האלטרנטיבה הכלכלית המועדפת. אבל היכן בנהריה משאירים את הרכב? אבני השפה של מרכז

כהורה ליווייתי בדאגה וביגורים מסיימים את השירות הצבאי, עקבתי מרחוק אחרי הטיל הגדול במזרח הרחוק או בדרום אמריקה, ושמחתי לראותם חוזרים לארץ ונרדדים דרומה, לעיר הגדולה תל אביב. שם הם מתנחלים, מאושרים מהעצמאות המדומה, מתגוררים בחדרים המזכירים את המלונה הבייתית של שוקי (הכלב) גם בגודל וגם בריח, ומעבירים את ימיהם בשוטטות בין בתי הקפה, בעבודות דחק ובליווי מורים אקדמאיים.

אתה נשאר לבד, שמח על השקט ומתגעגע לרעש. וכאשר הגעגוע עולה על השמחה אתה מחליט: הכיוון דרומה. נוסעים לתל אביב לבקר את הילדים.

בכל נסיעה כזאת אתה יכול להיקלע למשבר כלכלי בסדר גודל של מדינה דרום אמרי-